

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		VESZPRÉMI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG		Ap.
Ügyszám: IV/1505-0/2018		2018 JÚL 06.		
Alkotmánybíróság	Budapest	Erkezett: 2018 OKT 05.		
Donáti u. 35-45.	1015	Példány: 1	Kezelőiroda:	
		Melléklet: 6 db		
		Példány:..... mell.:.....db		
		Az ügyirat száma: 6K.27413/2017		

Az első fokon eljáró Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján

Tisztelt Alkotmánybíróság!

██████████ (székhely: ██████████),
igazolt jogi képviselőm, dr. Verrasztó Norbert Károly kamarai jogtanácsos (székhely: ██████████)
██████████) útján, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27. § alapján az
alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.27.413/2017/13. számú ítélete alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azt semmisítse meg, mivel sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében, a C) cikk (1) bekezdésében, a XV cikk (2) bekezdésében, a XXIV cikk (1) bekezdésében, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében, a 26. cikk (1) bekezdésében és a 28. cikkében foglaltakat.

Megjelölöm továbbá az Abtv. 51. § (1) bekezdés és 52. § (1b) bekezdés a) pontját, mint az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést és az Abtv. 27. §-ában foglalt alkotmányjogi panasz hatáskörben (valódi panasz) kérem a Tisztelt Alkotmánybíróság eljárását.

Az Alkotmánybíróság az Abtv. indoklásában már megállapította azt, hogy „[a]z Alaptörvény és az Abtv. valamennyi bírói döntést illetően lehetővé teszi alkotmányjogi panasz benyújtását.” (28/2015. (IX. 24.)AB határozat)

Kérelmem indoklásaként az alábbiakat adom elő:

I. A megsemmisíteni kért bírói döntés megnevezése, a jogerős ítélet (határozat) kézhezvételének időpontja:

Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.27.413/2017/13. számú ítélete

A jogerős határozat kézhezvételének időpontja: 2018. május 23. napja.

II. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

- Jobbiztonsághoz való jog
- Tisztességes tárgyaláshoz (eljáráshoz) való jog
- A fegyveregyenlőség hiánya
- Bírói függetlenség, pártatlanság

Ezen pont alatt kívánok hivatkozni az Emberi Jogok Európai Egyezményére (melyet az 1993. évi XXXI. törvény integrált a magyar jogrendszerbe) ezen belül is annak 6. és 13. Cikkére.

III. A közvetlen érintettség:

III.1. A [redacted] (székhely: [redacted] cégjegyzékszám: [redacted] adószám: [redacted] képviseletében: [redacted] ügyvezető) a [redacted] alatt üzemeltette és jelenleg is üzemelteti a [redacted] elnevezésű vendéglátó egységet, amelynek bejelentett nyitvatartási ideje: hétfő-csütörtök és vasárnap napokon 14 órától 24 óráig, péntek-szombat napokon 14 órától 3 óráig.

A vendéglátóegység működése tárgyában, lakossági panaszbejelentések miatt [redacted] [redacted] hatósági eljárást indított. A panaszbejelentések szerint a vendéglátóegység rendszeresen nyitva van [redacted] [redacted] mint kereskedelmi hatóságnak bejelentett fenti nyitvatartási időn túl, és az onnan távozó vendégek a lakókörnyezet nyugalma nagy mértékben zavarják.

Az eljárás Pápa Város Önkormányzata Képviselőtestületének a közösségi együttélés alapvető szabályairól és ezek megsértésének jogkövetkezményeiről szóló 33/2017. (XII.22.) önkormányzati rendelete 8. § (4) bekezdésének megsértése miatt indult a [redacted] ellen. A hivatkozott jogszabályi rendelkezés az alábbiak szerint szól:

„A közösségi együttélés alapvető szabályait sértő magatartást követ el a kereskedő, amennyiben a kereskedelmi és vendéglátó egységének bejelentett nyitvatartási idejét nem tartja be.”

A 8. § (5) bekezdése szerint az (1)-(4) bekezdésben meghatározott magatartás természetes személy elkövetője kétszázezer forintig, jogi személy és jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet elkövetője kettőmillió forintig terjedő közigazgatási bírsággal sújtható.

[redacted] 3/527-9/2017. számú határozatát a panaszbejelentők tanúvallomása, [redacted] ügyvezető által meghatalmazott [redacted] nyilatkozata és az általa becsatolt pénztárazási bizonylatok, valamint a panaszbejelentők által, okos telefonjukkal készített és az eljáró hatóság rendelkezésére bocsátott nagyfelbontású videofelvételek alapján hozta meg.

Határozatában 250.000,- Ft közigazgatási bírság megfizetésére kötelezte a [redacted]-t a bejelentett nyitvatartási idő be nem tartása miatt. Kiemelte, hogy az ügyben tárgyalást tartott, amelyen a tanúk - akik a szórakozóhely közvetlen szomszédságában élnek - nyilatkozata szerint, a vendéglátóegység nyitvatartási időn kívül is üzemelt. [redacted] [redacted] aki ugyancsak részt vett a tárgyaláson, 22 db napi forgalmi jelentést csatolt, amelyekből megállapítható volt, hogy történt pénztárazás nyitvatartási időn túl. [redacted] és

██████████ a videofelvételeket teljes értékű bizonyítékként értékelte, mivel a fájl meta adatai (fájlokkal kapcsolatos szabványos adatok, amik a fájlban belül tárolódnak és olvashatóak, úgy mint a felvétel hossza, felbontása, létrehozás időpontja, melyeket a felhasználó nem képes módosítani a telefon beállítások (pl. aktuális idő) megváltoztatásával) és az azokon látható körülmények (többek között helyszín, napszak) kétséget kizáróan bizonyították a felvétel helyét és idejét. ██████████ a felvételek valóságát, az eljárás jogszerűségét nyilatkozatában nem vitatta.

██████████ a hatósági eljárást a Ket. 1. §, 2. §, 50. § és 72. §-ának megfelelően folytatta le.

Az ügyiratmásolatot 1. szám alatt DVD lemezen csatolom.

A törvényben előírt határidő alatt a ██████████ ügyvéd (██████████) útján keresetet terjesztett elő ██████████ határozatával szemben a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz címezve. Kérte, hogy a bíróság elsődlegesen ██████████ határozatát változtassa meg és a közigazgatási bíróság kiszabását mellőzze, másodlagosan kérte a határozat hatályon kívül helyezését a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 339. § (1) bekezdése alapján, és az alperes új eljárásra kötelezését és perköltsége megállapítását.

Eljárásjogi szempontból sérelmezte és vitatta a videofelvételek készítésének időpontját, a meghallgatott tanúk elfogulatlanságát, a tanúvallomások értékelésének jogszerűségét.

Az első tárgyalási határnapon megjelent felperes jogi képviselője jelezte, hogy a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságtól nem kapta meg az ügy iratait, viszont azokra nem is tart igényt, ██████████ határozata alapjául szolgáló tényállás valóságát nem vitatta és bizonyítási indítványt nem kívánt előterjeszteni. Nyilatkozata okaként megjelölte, hogy ügyfele képviselője nincs jelen a tárgyaláson így vele egyeztetni nem tud. Az eljáró bíró a fenti nyilatkozatokat követően 15 napos határidőt biztosított a ██████████ bizonyítási indítványait előterjesztésére.

Felperes jogi képviselője az eljáró bíró által megjelölt határidőn belül bizonyítási indítványként kérte:

- az illetékes rendőrkapitányság megkeresését annak érdekében, hogy az eljárás tárgyát képező időszakban történt-e részükről intézkedés a ██████████-vel szemben amiatt, hogy a nyitvatartási időt megszegték,
- indítványozta informatikus szakértő bevonását, a becsatolt felvételek valóságtartalmának megállapítása iránt, azzal a kikötéssel, hogy a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a szakértő kirendelése előtt nyilatkoztassa a szakértőt arra nézve, hogy mennyi lesz a díja, valamint, hogy a felmerült szakkérdésre képes lesz-e a válaszolni, mert ha a ██████████-nek túl magas lesz a szakértő díja és a szakértő amúgy sem tud válaszolni a feltett kérdésekre, akkor nem kéri a kirendelését,

- indítványozta továbbá [REDACTED] által meghallgatott tanúk ismételt, bíróság általi meghallgatását, de abban az esetben, ha az első kettő bizonyítási indítványával nem éri el célját.

[REDACTED] a következő tárgyalási határnap előtt írásban kérte a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságtól felperes jogi képviselője bizonyítási indítványainak elutasítását arra hivatkozással, hogy nyitvatartási idő be nem tartásának vizsgálata Pápa Város Önkormányzata Képviselőtestületének a közösségi együttélés alapvető szabályairól és ezek megsértésének jogkövetkezményeiről szóló 33/2017. (XII.22.) önkormányzati rendelete 8. § (4) bekezdése szerint a jegyző hatásköre és nem a rendőrségé, így a rendőrség erre irányuló megkeresése nem fog érdemi eredményt hozni, valamint a szakértőre és a tanúkra nézve pedig a fentiek szerinti feltételes bizonyítási indítvány még a régi Pp. szerint sem terjeszthető elő.

Kérte ismételten határozata helybenhagyását a következő bírósági tárgyaláson, mivel a [REDACTED] a határozat alapjául szolgáló tényállás valóságát továbbra sem vitatta, releváns, illetve elfogadható bizonyítási indítványa továbbra sem volt.

Eljáró bíró a második tárgyalási határnapon ismertette felperes jogi képviselője második írásbeli előkészítő iratát is, amit még a második tárgyalási határnap előtt megküldött a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak, azt azonban [REDACTED] az eljáró bíró már nem küldte meg, a rendelkezésére álló idő rövidségére történő hivatkozás mellett, annak ellenére, hogy a perbeli felek elektronikus eljárásra kötelezett felek, így a bíróság a pártatlan és eljárást segítő működés alapelveire figyelemmel a beérkező iratot soron kívül, akár azonnal továbbíthatta volna a másik félnek.

Felperes jogi képviselője második írásbeli előkészítő iratában továbbra is kérte az illetékes rendőrség megkeresését, aminek szükségességét alperes jogi képviselője jogszabályokra és a Pápai Rendőrkapitányságnak [REDACTED] részére megküldött témába vágó levelére hivatkozással cáfolta, mely cáfolatot az eljáró bíró elfogadta.

A szakértő kirendelés tárgyában tett nyilatkozatát felperes jogi képviselője a régi Pp. 177. § (5) bekezdésére hivatkozással fenntartotta. Alperes jogi képviselője ugyanezen jogszabályi helyre hivatkozással rávilágított, hogy a bíróság előtt lévő ügy nem tekinthető bonyolult ügynek, valamint a szakértői munka várhatóan nem lesz nagy terjedelmű vagy költségű. Az eljáró bíró alperes jogi képviselőjével értett egyet és elutasította a bizonyítási indítványt.

A tanú tekintetében felperes jogi képviselője fenntartotta korábbi álláspontját, melyet eljáró bíró nem osztott és elutasította a bizonyítási indítványt.

A fentiek következtében a [REDACTED] nem tudott semmit bizonyítani az ügyben, a bizonyítási teher rajta maradt.

Eljáró bíró a második tárgyalási határnapon alperes jogi képviselőjéhez intézett kérdéseivel tanúbizonytságot tett az üggyhez szükséges informatikai ismeretei hiányáról, azonban a régi Pp. 336/A. § (1) bekezdés a) pontjában biztosított lehetőséggel nem élt, hivatalból nem rendelt el bizonyítást.

Eljáró bíró a második tárgyalási határnapon kihirdetett ítéletével a [REDACTED] keresetét megalapozottnak találta.

Eljáró bíró az ítélet indokolásában azonban [REDACTED] [REDACTED] bizonyítékai közül csak a videofelvételekkel foglalkozott és ítéletét arra a feltételezésre alapította, hogy az ilyen videofelvételeket könnyű manipulálni, melynek alátámasztására - szakvélemény és kellő szakértelem hiányában - még példákat is megpróbált felsorakoztatni, amikre tekintettel álláspontja szerint ezek nem tekinthetők bizonyítéknak.

Anélkül, hogy a többi bizonyítékkal (tanúvallomások, [REDACTED] nyilatkozata, csatolt pénztárázási bizonylatok) foglalkozott volna, kijelentette, hogy „a nyitvatartási idő túllépése nem helytálló, mert nem egyértelműen tisztázottak az üzemviteli körülmények.” Ezért is utasította el felperes bizonyítási indítványait.

Eljáró bíró szerint, mivel egyértelműen és kétséget kizáróan nem állapítható meg a [REDACTED] [REDACTED] terhére a nyitvatartási idő megsértése, [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] határozatát hatályon kívül helyezte anélkül, hogy új eljárás utasította volna, mivel az újabb vizsgálat eredménye utólag már nem rekonstruálható.

Tájékoztatva [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] a szemletartás szabályairól annak ellenére, hogy a videofelvételeken látottak alapján egyértelműen megállapítható, hogy a vendéglátóegység területén kívüli szemle nem vezetett volna eredményre, mivel a szemle foganatosítója is ugyanazt látta volna, mint ami a videofelvételeken látható, a vendéglátóegységen belül pedig sikerrel nem lett volna foganatosítható a szemle, mivel a vendégek nyitvatartási időn túli belépésüket kopogással jelezték és bebocsátásuk előtt őket ellenőrizték.

Tájékoztatva továbbá [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] t zajvédelmi bírság kiszabásának lehetőségéről is - annak ellenére, hogy nem ez volt az ügy tárgya, tehát zajszint mérésre, és veszélyes mértékű zaj miatti bírság kiszabására sem kerülhetett sor - mivel álláspontja szerint ez egy jobban bizonyítható tényállás, mint a nyitvatartási idő megszegése. Ezzel eljáró bíró jogot is rontott, mivel közvetetten megállapította, hogy Pápa Város Önkormányzata Képviselőtestületének a közösségi együttélés alapvető szabályairól és ezek megsértésének jogkövetkezményeiről szóló 33/2017. (XII.22.) önkormányzati rendelete 8. § (4) bekezdésében megfogalmazott tényállás annak ellenére, hogy a vonatkozó jogszabályoknak megfelelően megalkotott érvényes és hatályos jogszabályi rendelkezés, nem bizonyítható.

III.2. A fentebb előadottak alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy az általam sérelmezett határozat jogi helyzetemet minden más jogi aktus nélkül közvetlenül befolyásolja.

Egyedi ügyben érintett vagyok, az alkotmányjogi panasszal támadott határozat olyan ügyben született, melyben alperesként szerepeltem. A Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság határozata jogerős, további rendes jogorvoslati lehetőség nincs számomra biztosítva, a panaszt az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint a sérelmezett döntés 2018. május 18-i, hivatali tárhelyre történő elektronikus kézbesítésétől (elektronikus igazolás 2. szám alatt DVD lemezen csatolva) számított hatvan napon belül nyújtottam be írásban. A régi Pp. 340/A. § (2) bekezdés b) pontja alapján nincs helye felülvizsgálatnak, a 260. § alapján nincs helye perújításnak.

Alapjogsérelmem személyes és közvetlen, tényleges és aktuális érintettségem okán következett be.

„Az Abtv. 27. §-a alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. (...) Az Abtv. 27. § szerint alkotmányjogi panaszt az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet terjeszthet elő, ha az ügy érdemében hozott döntés folytán az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be.” (24/2015. (VII. 7.) AB határozat)

IV. Az általam sérelmezett bírói döntés az alábbiak miatt ellentétes az Alaptörvény rendelkezéseivel:

IV.1. Magyarország Alaptörvénye B) cikk (1) bekezdése deklarálja, hogy „Magyarország független, demokratikus jogállam.” A jogalkotói indokolás ezzel kapcsolatosan kiemeli, hogy a jogállamiság olyan alkotmányos alapelvként került meghatározásra, amely az Alaptörvény egészét rendezőelvként hatja át.

A jogállamiság egyik alappillére a jogbiztonság. (TRÓCSÁNYI LÁSZLÓ - SCHANDA BALÁZS (szerk.): Bevezetés az alkotmányjogba. HVG-ORAC. Budapest. 2013. 73.0.) Erre tekintettel nemcsak az Európai Tanács Velencei Bizottsága nevesíti kifejezetten a jogállam tartalmi elemei között 2011. március 24-i jelentésében (CDL(2010)141 REV2 DRAFT Report on the Rule of Law, 9940-63.), hanem a magyar Alkotmánybíróság gyakorlata is a kezdetektől fogva összekapcsolja a jogállamiság elvét a jogbiztonság követelményével.

A 9/1992. (I. 30.) AB határozat szerint „A jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság”, tartalmát pedig a következőképpen határozza meg: „A jogbiztonság az állam - és elsősorban a jogalkotó - kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. Vagyis a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. Ezért alapvetőek a jogbiztonság szempontjából az eljárási garanciák. (...) csak az eljárási normák betartásával működnek alkotmányosan a jogintézmények.”

Hasonlóképpen foglalt állást az Alkotmánybíróság a 11/1992. (III. 5.) AB határozatában is, amely kiemelte, hogy „... a jogbiztonság (...) az államtól (...) azt várja el, hogy a jog egésze, egyes részterületei, és egyes szabályai is világosak, egyértelműek, hatásukat tekintve kiszámíthatóak és a norma címzettei számára (...) előre láthatóak legyenek.”

Az Alkotmánybíróság által 56/1991. (XI.8.) AB határozatában meghatározott tétel szerint a jogállamiság egyik alapvető követelménye, hogy „a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok

között fejtik ki a tevékenységüket.” Ez az értelmezés az alkotmányos testület gyakorlatában a kezdetektől fogva töretlenül érvényesült. (Kommentár Magyarország Alaptörvényéhez. KJK. Budapest. 2013.19.0.)

Mind az Alkotmánybíróság gyakorlata, mind a kapcsolódó jogirodalom egységesen foglal állást arról is, hogy a bírósági eljárás garanciális szabályai a jogállamiság, illetve a jogbiztonság elvéből fakadnak, és hogy „Megfelelő eljárási garanciák nélkül működő eljárásban a jogbiztonság szenved sérelmet”. (75/1995. (XII. 21.) AB határozat) A jogbiztonság érvényesülésének feltétele, hogy a jogalkalmazás konzisztens és kiszámítható módon működjön, a jogalkalmazói döntések végrehajthatóak legyenek, valamint a szerzett jogok és a lezárt jogviszonyok védelemben részesüljenek, a jogorvoslathoz való jogot garantálják és a méltányosságot biztosítsák. A jogbiztonság elve megköveteli, hogy meglegyen a tényleges lehetőség arra, hogy a jogalanyok magatartásukat a jog előírásaihoz tudják igazítani. (PETRÉTEI JÓZSEF: Magyarország alkotmány joga I. Alapvetés, alkotmányos intézmények. Kodifikátor Alapítvány. Pécs. 2013. 93-94.o.) A jogban lefektetett általános szabályoknak a jelentősége és egyben legfőbb értéke ugyanis az, hogy mindenki számára előre láthatóvá, kiszámíthatóvá teszik a közhatalmi szervek működését, beleértve azt, hogy a közhatalom a polgárok magatartásával szemben milyen kötelező elvárásokat támaszt. (POZSÁR-SZENTMIKLÓSY ZOLTÁN - SOMODY BERNADETTE: Alkotmányos alapok. HVG-ORAC. Budapest. 2012. 32.o.) A jogállamiság fogalmától tehát elválaszthatatlanok az eljárási garanciák, hiszen azok eleve a jogállamiság, illetve a jogbiztonság elvéből fakadnak. (BALOGH ZSOLT - HOLLÓ ANDRÁS - KUKORELLI ISTVÁN - SÁRI JÁNOS: Az Alkotmány Magyarázata. KJK. Budapest. 2003. 48-49.o.)

A jogalkotó ezen eljárási garanciák jogszabályi keretét a polgári perek körében a régi Pp. megalkotásával teremtette meg. A régi Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a perben „A bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.”

A kiszámíthatóság és előreláthatóság, és ezáltal a jogbiztonság követelménye miatt bír garanciális jelentőséggel a régi Pp. 330. § (2) bekezdésének azon fordulata, miszerint a keresetlevelet „jogszabálysértésre hivatkozással” kell benyújtani, illetve a régi Pp. 336/A. § (1) bekezdése, amely biztosítja, hogy annak érdekében, hogy jogszerű ítéletek szülessenek, a bíróság hivatalból is elrendelhet bizonyítást.

Álláspontom szerint vitán felül áll, hogy az Alaptörvényben deklarált jogállamiság, és ezen keresztül a jogbiztonság követelménye az egyértelműség, előreláthatóság és kiszámíthatóság jegyében nemcsak a jogalkotót kötelezi. Nemcsak a megalkotásra kerülő jogszabályi előírásoknak kell biztosítaniuk, hogy világos, egyértelmű, előrelátható és kiszámítható szabályozás jöjjön létre. Mindezek gyakorlati megvalósulásának biztosítása a jogalkalmazó feladata, és kizárólag ezáltal érhető el, hogy a természetes és jogi személyek a jogvitáik során kellő alappal számíthatnak arra, hogy a bíróság az adott ügyben a bírósági felülvizsgálati eljárás során a Pp. és a kapcsolódó bírósági gyakorlat szem előtt tartásával jár el, ezáltal

érvényesítve a jogbiztonságot, illetve a szintén az Alaptörvényben alapvető jogként definiált tisztességes eljáráshoz való jogot. [XXIV. cikk (1) bek., XXVIII. cikk (1) bek.]

Mindezekből következően a jogbiztonság a bírósági felülvizsgálat vizsgálati körének terjedelme kapcsán egyszerre jelenti megvalósulását nemcsak a régi Pp. 206. § (1) bekezdése, 330. § (2) bekezdése és 336/A. § (1) bekezdése rendelkezéseinek, hanem a kapcsolódó bírói gyakorlatnak megfelelő jogalkalmazás szerinti ítélkezésnek is.

Ahogy a lentiekben is kifejtésre kerül, más Alaptörvényben biztosított jogok megsértése kapcsán, a jogbiztonság követelménye főképpen abban sérült, hogy annak ellenére, hogy alperes tényállásaival és becsatolt bizonyítékaival (melyekkel megfelelőképpen alátámasztotta határozatában foglaltakat) szemben felperes képtelen volt bármit is bizonyítani (bizonyítási teher rajta maradt) és az eljáró bíró sem érezte szükségét hivatalból bizonyítás elrendelésének, felperes pernyertessége mellett foglalt állást az eljáró bíró, pedig a világos, egyértelmű, előrelátható és kiszámítható szabályozás alapján alperes pernyertességével kellett volna a bírósági eljárásnak záródnia.

IV.2. A tisztességes eljárás követelménye „(...) olyan alkotmányos alapjogot jelent, amely egy komplex követelményrendszer testesít meg. Ebből fakadóan ezen követelmények teljesítése egy olyan minőséget jelent, amelyet csak az eljárás egészének a figyelembe vételével ítélnünk meg. A tisztességes eljárás kereteit tehát garanciák sokasága tölti ki, fogalma nem képez egy zárt rendszert, jogi és nem jogi elemeket egyaránt tartalmaz. Olyan abszolút jog, amellyel szemben más mérlegelhető jog nem létezik, hiszen már maga is mérlegelés eredménye; ez a rendelkezés azonban nem zárja ki azt, hogy egyes részelemei korlátozhatóak legyenek. A tisztességes eljárásjogot olyan emberi jogként indokolt felfogni, amelyet akkor lehet igénybe venni, amikor az egyén egy meghatározott speciális helyzetbe kerül (...) A tisztességes eljáráshoz való jog követelménye olyan jogalkalmazói eljárást foglal magában, amely a jogállam értékrendjének megfelelő, a demokratikus alkotmányfejlődés során kikristályosodott alapelvek és szabályok alapján zajlik. Minden eljárásra vonatkozik, amely az állam jogalkalmazói tevékenységével kapcsolatos.” (Bakos Kitti: A tisztességes eljáráshoz való jog: új jogalkotói irányok (<http://jesz.ajk.elte.hu/bakosk42.html>))

„A tisztességes eljáráshoz való jogot több jelentős nemzetközi emberi jogi egyezmény is deklarálja. Az EJEE 6. cikke rögzíti a tisztességes eljáráshoz való jogot és annak összetevőit, de az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47-50. cikke és a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának 14. cikke szintén foglalkozik ezzel az alapvető jogunkkal. A tisztességes eljárás követelménye számos részjogosultságból tevődik össze.” (Farkas Henrietta Regina: A tisztességes eljárás főbb részjogosítványainak érvényesülése a büntetőperben (<http://ujbtk.hu/farkas-henrietta-regina-a-tisztessages-el-jaras-fobb-reszjogositvany-ainak-ervenyesulese-abuntetoperben/>))

A 15/2002. (III. 29.) AB határozatban az Alkotmánybíróság összefoglalta a tisztességes eljárás (fair trial) követelményeivel, továbbá az irányadó nemzetközi szabályozással összefüggő gyakorlatot. A 6/1998. (III. 11.) AB határozattal elbírált ügy kapcsán megállapította, hogy az Alkotmány 57. § (1) bekezdése - figyelemmel az 1976. évi 8. törvényerejű rendelettel

kihirdetett Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 14. cikk 1. pontjának, továbbá az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény 6. cikk 1. pontjának értelmezésére is - a tárgyaláshoz való jognál szélesebb alkotmányos követelményeket állít. Az Egyezségokmánynak és az Egyezménynek - az Alkotmány 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintát adó - eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes [vö. 6/1998. (III. 11.) AB határozat]. Az alkotmányos mérce értelmében a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. (ABR 1998, 91, 98-99.)

Az Egyezmény 6. cikk 1. bekezdése írja elő - többek között - a tisztességes tárgyalás követelményét a polgári jogi jogokkal és kötelezettségekkel kapcsolatban. A tisztességes eljárásnak - az Európai Emberi Jogi Bíróság következetes gyakorlatából is kitűnően - elismert eleme a "fegyverek egyenlősége", amelynek polgári perekben is érvényesülnie kell. (ABR 2002, 116, 118.)

Ugyanezen álláspontot tükrözi, erősíti meg számos egyéb - az utóbbi időben keletkezett - határozat is. A 22/2014. (VII. 15.) AB határozat [49] bekezdése - elismerve a korábbi alkotmányra vonatkozó értelmezés folytonosságát - leszögezi, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog tartalmát kitöltő ún. részjogosítványok egyike a fegyverek egyenlősége. A 15/2002. (III. 29.) AB határozat szerint a fegyverek egyenlőségének, mint a tisztességes eljárás elemének a polgári perekben is érvényesülnie kell.

Alkotmányellenes és - hatályos jogunkban - Alaptörvénybe ütköző tehát, ha a polgári perben eljáró bíróságok a régi Pp. vonatkozó szabályait egyoldalúan, az egyik fél hátrányára értelmezik és alkalmazzák, ha a "mérlegeléssel indokolt" döntéseikkel az egyik fél anyagi jogi jogosultságaira és kötelezettségeire kiható eljárási jogait csorbítják, mert ezzel sértik az Alaptörvénynek a fegyverek egyenlősége elvét magában foglaló XXVIII. cikk (1) bekezdését. Fontos rögzíteni, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt szabály értelmezésekor irányadónak tekinti a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joggal kapcsolatban kimunkált korábbi alkotmánybírói gyakorlatot. „Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jog lényegéről kialakított álláspontját elvi jelentőséggel a 6/1998. (III. 11.) AB határozatban foglalta össze. Az itt megfogalmazott megállapításokat az Alkotmánybíróság utóbb több döntésében [5/1999. (III. 31.) AB határozat, ABR 1999, 75.; 14/2002. (III. 20.) AB határozat, ABR 2002, 101, 108.; 15/2002. (III. 29.) AB határozat, ABR 2002,

116, 118-120.; 35/2002. (VII. 19.) AB határozat, ABR 2002, 199,211.] is megerősítette és gyakorlattá formálta. Ebben az értelemben ezért alkotmányos igénynek tekinthető, hogy az Alaptörvényben rögzített tisztességes eljáráshoz való jog, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése a polgári eljárásban érvényre jusson. Ez azt jelenti, hogy mind a polgári perrendtartás szabályaiban, mind pedig a bíróság jogalkalmazó tevékenységében érvényesülnie kell az Alaptörvénynek. Ez a követelmény a régi Pp-ben az alapelveken keresztül jelenik meg, így különösen a perbeli egyenlőség elve, a tisztességes és igazságos tárgyalás alapelve, a szabad bizonyítás elve és az önrendelkezési jog formájában. Ezek az alapelvek - a koherencia követelménye folytán - kihatnak a perrendtartás valamennyi (későbbi) fejezetére, szakaszára és értelemszerűen át kell, hogy hassák az ítélkező tevékenységet. Ennek keretein belül jelennek meg azok a jogcselekmények, melyek az alkotmányosság garanciális elveinek való megfelelést a konkrét perben megméri: a pervezetéstől, a bizonyítás elrendelésén vagy annak mellőzésén át egészen a meghozott ítéletig.

Az Alkotmánybíróság 3265/2014. (XI. 4.) AB határozata szerint „az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a tisztességes eljáráshoz való jogból fakadó alkotmányos követelmények vizsgálata érdemi alkotmánybírói eljárást igényel, az Alkotmánybíróság az érdemi vizsgálat eredménye alapján válaszolhatja meg a bírói döntés alaptörvény-ellenessége kapcsán felmerült kételyeket.” Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a tisztességes eljárásnak az egyezmény- és alkotmányszövegekben nem nevesített, de általánosan és nem vitatottan elismert eleme a fegyverek egyenlősége, amely a büntetőeljáráshoz azt biztosítja, hogy a vádnak és a védelemnek egyenlő esélye és alkalma legyen arra, hogy a tény- és jogkérdésekben véleményt formálhasson és állást foglalhasson. Az elv mindenképpen megköveteli, hogy a védelem a váddal összevethető súlyú jogosítványokkal rendelkezzen. A fegyverek egyenlőségének elvét az Alkotmánybíróság - hasonlóan az EJEB gyakorlatához - a büntetőjogon kívül, így polgári ügyekben is elismeri (34/2014. (XI. 14.) AB határozat), azt a tisztességes eljáráshoz való jog részeként kezeli.

Az Alkotmánybíróság a 61/2011. (VII. 13.) AB határozatában elvi jelentőséggel erősítette meg, hogy egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (például a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje. {ABR 2011, 291, 321.; legutóbb megerősítve: 32/2012. (VII. 4.) AB határozat; Indokolás [41]}.

A tisztességes eljáráshoz való jog - perjogi vetületét tekintve - olyan általános érvényű, időtől és körülményektől függetlenül, a bíróság számára fennálló egyetemes kötelezettség, amelynek mindkét, ellentétes oldalon álló fél irányában való egyforma mértékű érvényesülése erősíti bennük a perbeli pozíciójuk azonosságtudatát. Ha azonban a peres eljárásban az egyik fél - jelen esetben a felperes - állítása abszolút elfogadásra kerül, annak ellenére, hogy az alperes azzal szemben bizonyítékaival megalapozott kételyt támaszt, ez a perjogi

követelmény, melyet a szakirodalom garanciálisnak tekint, jelentős mértékben sérül. A tisztességes eljáráshoz a peres feleknek joguk van, az eljáró bíróság számára ugyanakkor a tisztességes eljárás követelménye kötelezettséget jelent. Az alapelven belül, melyet a jogi irodalom az eljárás korrektségének követelményeként is említ, kiemelt jelentősége van az ügyfélegyenlőségnek, mely megjelenik a fegyverek egyenlőségének elvében is. A perjogi irodalom és a gyakorlat egységes abban a kérdésben, hogy a tisztességes eljárás követelményébe beletartozik az esélyegyenlőség biztosítása a felek részére. Ez azt is jelenti, hogy az alperes, aki a felperes perbe vitt követelésével szemben védekezik, a felperessel azonos eljárási jogokkal és kötelezettségekkel bírjon. Ez az ún. perbeli fegyveregyenlőség elve (részletesebben A Polgári perrendtartás Magyarázata I. Complex Kiadó Bp. 2007. 87.o.).

A most előadottakkal áll összefüggésben a tárgyalás igazságosságának követelménye is, mely eljárási szempontból elsősorban azt jelenti, hogy érvényesülnie kell fegyveregyenlőség és a bíróság előtti egyenlőség elvének. Ebbe beletartozik, hogy az alperes a vele szemben támasztott perbeli igény ellen védekezhessen (Magyarázat 93. o.), a védekezés lehetőségétől őt a bíróság ne zárja el.

IV.4. A Kúria joggyakorlat elemző csoportja „A szakértői bizonyítás a bírósági eljárásban” címmel (Jecs 2014. december 19.) készített összefoglaló véleménye rámutat - a bizonyítással, mint az alaki igazságosság érvényre juttatásának eszközével kapcsolatban - hogy a magánjogi jogviták kereteit az autonóm és mellérendelt jogviszonyban álló felek határozzák meg és ez jelöli ki a bíró mozgásterét is. Jogállami keretek között elképzelhetetlen, hogy az alaki igazságosság elve mentén a felek önrendelkezési joga sérüljön.

Jogszabályt sértő, ha a bíróság bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül nyilatkozik az érdemi határozatban szakértői kompetencia körébe tartozó kérdésben. A szakértő ugyanis az a személy, aki a bíróság számára lehetővé teszi valamilyen, a per eldöntése szempontjából jelentős tény észlelését, megismerését és kellő értékelését. Szakértő bevonására akkor van szükség - és megfordítva is igaz: ez esetben feltétlenül szükség van - ha a perben releváns körülményre nézve a bíró megfelelő szakismerettel nem rendelkezik. Ebből az is következik, hogy a perbíróság általában nem lehet abban a helyzetben, hogy a szakkérdés tisztázása nélkül, önállóan állást foglaljon a szakértelmet igénylő kérdésben. Az a tény, hogy miután alperes a szakértő kirendelés tárgyában rávilágított felperes helytelen jogszabályi hivatkozásaira és a bíróság ezt el is fogadta, nem jelenti azon jogszabályi hely alkalmazásának kizártságát, hogy a bíróság hivatalból is kirendelhet szakértőt, ha egyértelműen szakértői kompetencia körébe tartozó kérdés merül. Jogi nonszensz, hogy a bíróság szakértelem hiányában nem rendel ki szakértőt és ugyancsak a szakértelemmel nem rendelkező felperes állításait tényként fogadja el egy szakkérdésben és erre alperest elmarasztaló ítéletet alapítson úgy, hogy alperes által becsatolt és felperes által amúgy nem vitatott további bizonyítékokat (tanúvallomások, pénztárázási bizonylatok) minden indok nélkül mellőzi.

Így a bíróság eleve sikertelennek minősítette az indítványozó által megjelölt bizonyítási eljárást, és e feltételezett sikertelenség, mint bizonyítatlanság következményét - holott ennek a bizonyítatlanságnak éppen a bírói döntés képezte akadályát - az ügydöntő határozatában,

ítéletében az alperes indítványozó terhére értékeli, úgy ráadásul, hogy a bizonyítási teher felperesen volt és rajta is maradt, mivel elfogadható bizonyítási indítványt felperes nem tett.

A tisztességes eljáráshoz való jog garantálása a peres felek számára - korrekt eljárásban - azt a bírói beállítódást, attitűdöt tükrözi, hogy a közöttük lévő jogvitában a bíróság a felektől egyenlő távolságra helyezkedik el, az elbírálás részrehajlás nélkül, tárgyilagosan történik. Ez lenne az Alaptörvény XXVIII. cikkében foglalt alkotmányos követelmény „valóságra váltott perjogi hozadéka.”

Ehelyütt szeretnék utalni a Kúria által felállított joggyakorlat elemző csoport fentebb említett összefoglaló véleményére (Jecs 2014. december 19.). A régi Pp. 177. § (1) bekezdésének, a szakértői bizonyításra vonatkozó rendelkezéséből kiindulva a vélemény kifejti: a „bíróság szakértőt rendel ki” szóhasználat a törvény e rendelkezését olyan imperatív szabállyá emeli, amelynek alkalmazása során a bíróságnak nincs mérlegelési lehetősége, hanem - ha ennek feltételei fennállnak - köteles megtenni azokat az intézkedéseket, melyek őt a szakértő kirendelésével összefüggésben terhelik (129. o. 2. bekezdés). Mivel a bíró jogi szakértő, az egyetlen helyes megoldás, ha a bíróság a szakkérdésben való állásfoglalást szakértőre bízta.

Igen régi bírói döntés felhívását látta szükségesnek a munkaanyagot készítő csoport, amikor egységes bírói gyakorlatra utalva rámutatott: „helyesebb szakértőt kirendelni - akkor is, ha esetlegesen feleslegesnek tűnnék - mint esetleg képzelt szaktudás alapján téves ítéletet hozni” (Legfelsőbb Bíróság P. törv. 20.037/1957.), (Jecs tanulmány 129. o. utolsó bekezdés). E megállapítás helytállóságához nem fér kétség, de a panasszal érintett ügghöz való kapcsolata is nyilvánvalónak látszik: a bíró nem foglalhat állást olyan szakkérdésben, melyre nézve még homályos kompetenciával sem rendelkezik. Különösen úgy, hogy az a személy (jelen esetben a felperes), akire a bíró hagyatkozik, nem informatikai szakértő.

Ugyancsak a Kúria jegyezte meg egy döntésében, hogy a bíróság köteles tájékoztatni a feleket a bizonyításra szoruló tényekről, bizonyítási teherről, a bizonyítás sikertelenségének következményeiről és a szakértői véleménnyel kapcsolatos fogyatékok kiküszöbölése érdekében szükséges intézkedéseket is foganatosítani kell. (BH2010. 134.) Nem lehet kétséges, hogy ha a bíróság köteles a felet arról tájékoztatni, hogy az általa előterjesztett bizonyítás nem elégséges az állítása (petituma vagy védekezése) alátámasztására, úgy még inkább köteles a bíróság a per fő kérdésében a bizonyítást megengedni, vagy ha módja van rá, mint jelen esetben is, hivatalból lefolytatni. A jelen panasszal érintett ügy lényege, hogy az eljáró bíró által az indokolásban tett állítások egyáltalán nem voltak bizonyítottak.

IV.5. A határozatok kihirdetése a rendelkező rész felolvasásából és az indokok rövid ismertetéséből áll; az utóbbi elmarad, ha a határozatot a törvény szerint nem kell megindokolni (rég Pp. 218. § (3) bek.).

A kihirdetett határozat szóbeli indokolása nem önmagáért való, annak megfelelő erővel és tartalommal kell bírnia. (8/2015. (XII. 12.) OBH utasítás 29. § (2) bek.) Természetesen elkerülhetetlen, hogy a szóbeli indokolás és az írásbeli indokok teljes mértékben ne fedjék le

egymást, de az nyilvánvaló, hogy a döntés alapvető indokainak egyezniük kell. (Fővárosi Ítéltábla Bf.157/2012/29. számú határozata)

A döntés alapvető indokainak szóbeli ismertetése kiemelkedő garanciális jelentőséggel bír, ugyanis ebből vonható le következtetés a megalapozottságra, azaz arra, hogy a döntés megfelelő indokokon nyugszik, megmutatja a feleknek, hogy ügyüket valóban megtárgyalták (H. kontra Belgium, 1987. November 30, Series A no. 127-B) és nem az előre meghozott döntés kerül később írásban megindokolásra a "papír mindent elbír" elvén.

Az ítéletek, határozatok írásbeli indokolásának valamennyi szerkezeti elemének (1. pertörténet: a, tényállás b, kereseti kérelem, ellenkérelem, viszontkereset, beszámítási kifogás pontos megjelölése; 2. ténybeli indoklás: a, bizonyítékok megjelölése b, bizonyítékok mérlegelése c, bizonyítás mellőzésére vonatkozó rendelkezések; 3. jogi indoklás: a, jogszabályi hivatkozás b, a perköltségről, a feljegyzett, illetve az állam által előlegezett illetékekről, költségekről történő rendelkezések indokolása.) megléte garanciális követelmény. Az indoklásba az előterjesztett, de mellőzött bizonyítást és a mellőzés indokait is kötelezően bele kell foglalni.

A sérelmezett 6.K.27.413/2017/13. számú határozat ténybeli indokolása nem tartalmazza valamennyi bizonyíték (tanúvallomások a hatósági ügyben, pénztárazási bizonylatok) számbavételét, mérlegelését, illetve annak módját. Az ügyre vonatkozó érdemi jogi indokolást pedig ugyancsak nem tartalmaz az ítélet, hanem szakértői kérdésekben, szakértő kirendelés nélkül, az adott ügyben informatikai szakértelemmel nem rendelkező bíró feltételezéseire alapítja a döntést, valamint olyan bizonyítási eszközről oktatja ki az alperest, ami sikerrel nem lett volna alkalmazható az ügyben és ezt alperes ki is fejtette az eljáró bíró előtt. Továbbá a vizsgált tényálláson túlterjeszkedve az eljáró bíró nyitvatartási idő vizsgálata helyett, zajterhelés vizsgálatára tesz javaslatot úgy, hogy az nem volt az ügy tárgya, de az eljáró bíró álláspontja szerint mégis jobban tette volna az alperes, ha ezt vizsgálja, mivel annak szabályait törvény adja meg és nem helyi önkormányzati rendelet és főképp emiatt, az a tényállás jobban bizonyítható. Utóbbi megállapítások megtételére jelen perben eljáró bíró nem rendelkezett jogosultsággal, mivel eljáró bíró a Kúria előtt kezdeményezhette volna a vizsgált önkormányzati rendelet felülvizsgálatára irányuló nemperes eljárást - a bírósági eljárás egyidejű felfüggesztésével – akkor, ha az előtte folyamatban lévő egyedi ügy elbírálása során az önkormányzati rendelet olyan rendelkezését kell alkalmaznia, amelynek más jogszabályba ütközését észleli.

Kétség kívül megállapítható tehát, hogy az eljáró bíróság a legcsekélyebb mértékben sem törekedett az alperes javára szóló tények és bizonyítékok feltárására, de még rögzítésére sem. Az eljáró bíróság jogellenesen és önkényes mérlegelése alapján nem bírálta el, figyelembe sem vette az összes alperesi tényállítást, kifogást, kérelmet, bizonyítási indítványt, ezért megállapítható, hogy nem biztosította a hatékony jogorvoslathoz való jogot, így a határozata Alaptörvény- és Egyezmény-sértő.

„A Bíróság ugyanakkor azt is elvi élel mondta ki, hogy a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot.” (7/2013. (III. 1.) AB határozat)

IV.6. Fontosnak tartom ismételten rögzíteni, hogy az eljáró bíróság úgy helyezte hatályon kívül alperes határozatát, hogy bizonyítást nem folytatott le, alperes által prezentált bizonyítékok mellett egyéb bizonyíték beszerzése felől nem intézkedett, tényleges eljárási cselekményre nem került sor. Felperes csupán feltételezéseket vonultatott fel, és nem tudott elfogadható bizonyítási indítványt tenni, eljáró bíróság pedig hivatalból nem látta szükségét bizonyítás elrendelésének, tehát az ügyben az alperesi állításokat igazoló bizonyítékok álltak csak az eljáró bíróság rendelkezésére az ítélet meghozatalakor.

Fentiek alapján az eljáró bíróság ítéletének megalapozatlanságára lehet következtetést levonni, és alperes határozatát további bizonyítási eljárás, új bizonyíték értékelésbe vonása nélkül megváltoztatni, csakis a tények önkényes bírói mérlegelésével, és a jogszabályok félreértelmezésével volt lehetséges.

Megállapítható továbbá, hogy sérült a fegyveregyenlőség elve is, mivel annak ellenére, hogy felperes csupán feltételezéseket adott elő, értékelhető bizonyítási indítvány előterjesztésére képtelen volt (nem is rendelt el bizonyítást az eljáró bíróság) és ügyvédjével együtt nem igazán vette komolyan a bírósági eljárást (törvényes vagy egyéb meghatalmazott képviselője nem jelent meg az első tárgyaláson, második tárgyaláson már ügyvédje sem jelent meg, és nem is igazán kívánta az eljárást) pernyertesként került ki az ügyből, a keresetlevélben szereplő feltételezéseket az eljáró bíró is átvette ítéletébe, és azok alapján döntött az ügyben. Tehát eljáró bíróság nem kezelte egyenlőként a peres feleket és annak ellenére, hogy a tárgyalásokon elhangzott nyilatkozatok túlnyomó többségét alperes képviselői tették, amiknek a régi Pp. szerinti alátámasztására is képesek voltak, a második tárgyaláson már rendkívül szembeötlő módon érződött felperes dominanciája, úgy hogy részéről azon a tárgyaláson nem is jelent meg senki. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint hogy eljáró bíró - felperes azon, bizonyítékkal alá nem támasztott állítása alapján, hogy alperes nem kívánta felperes keresetlevelét és az ügy iratait megküldeni az eljáró bíróságnak és ezzel meg kívánta hiúsítani felperes jogorvoslathoz való jogát - alperes képviselőitől rákérdezett arra, hogy „a címzetes főjegyző tudja-e már hogyan kell elektronikusan kézbesíteni és ezzel kapcsolatban ugye már nincs problémája”.

A fenti és még több hasonló, a tárgyalásokon elhangzott, alperesre nézve rosszálló bírói kijelentés és az azokra adott alperesi válaszok az eljárás során nem kerültek, vagy nem pontosan kerültek jegyzőkönyvezésre.

A fentiekkel sérültek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének azon rendelkezései is, hogy a tárgyalást független és pártatlan bíróságnak, tisztességes tárgyaláson kellett volna elbírálnia. Az eljáró bíróság úgy tette az alperes hatósági eljárásban bizonyított megállapításait félre, hogy semmilyen bizonyítást nem folytatott le, csupán önkényesen, egyoldalúan értékelte az ellenérdekelte fél által hivatkozott, nem bizonyított körülményeket,

melyek - ha használhatóak lennének egy bírói értékelés kapcsán, ha kiállnák a ténszerűség és bizonyítottság próbáját - sem eredményezhetnék alperes pervesztességének kimondását.

A fenti megállapítások különösen fontosak, ha számba vesszük azt a tényt, hogy a régi Pp. elzárja az alperest az eljáró bíróság döntése elleni, alkotmányos értelemben vett bírósághoz fordulás jogától.

V. Egyéb nyilatkozatok

Nyilatkozom, hogy alkotmányjogi panasz indítványom előterjesztésével egyidejűleg kezdeményezem a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság alkotmányjogi panasszal támadott 6.K.27.413/2017/13. számú ítélete végrehajtásának felfüggesztését.

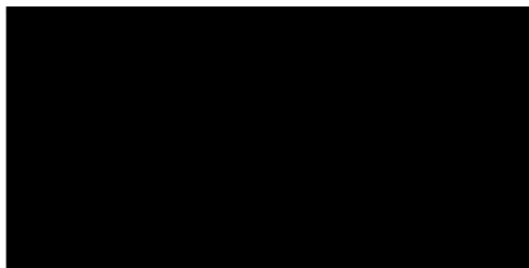
Nyilatkozom, hogy 3. szám alatt csatolom dr. Verrasztó Norbert Károly kamarai jogtanácsos ügyvédi kamarai tanúsítványának és meghatalmazásának másolatát.

Nyilatkozom, hogy az alkotmányjogi panasz indítvány benyújtása és elbírálása kapcsán az Alkotmánybíróság tudomására jutott személyes adatok közzétételéhez nem járulok hozzá.

Nyilatkozom, hogy érintettségem alátámasztására dokumentummásolatokat nem csatolok alkotmányjogi panasz indítványomhoz az indítvány III.2. pontjában kifejtettek okán.

Kelt: Pápa, 2018. június 28.

Tisztelettel:

képviselőként

dr. Verrasztó Norbert Károly
dr. Verrasztó Norbert Károly
kamarai jogtanácsos

